

Premi Solidaritat de l'Institut de Drets Humans de Catalunya

Moltes gràcies, Il·lustre Vicepresident del Parlament de Catalunya, Il·lustres Diputades i Diputats, Digníssimes Autoritats, Estimats companyes i companys d'aquest viatge de més de 20 anys defensant els Drets Humans.

Volem agrair molt sincera i humilment a l'Institut de Drets Humans de Catalunya que ens hagi atorgat el Premi Solidaritat, just l'any que en fa 20 que vam començar a funcionar com a entitat amb l'objectiu d'unir esforços en la lluita contra les desigualtats i en la defensa dels drets més bàsics de totes les persones. Volem agrair també a Justícia i Pau de Girona, l'Ajuntament de Girona, la delegació gironina del Col·legi de Periodistes de Catalunya, la Universitat de Girona, i a títol personal, a en Francesc de Dalmaes i en Jordi Palou-Loverdos, a tots plegats, moltes gràcies per considerar-nos mereixedors d'aquest guardó.

I volem agrair molt especialment a les entitats de la Coordinadora de les comarques gironines i a la resta d'entitats de tot el territori català -Lleida, Tarragona i Barcelona-, que segueixin treballant malgrat les dificultats econòmiques i malgrat les dificultats derivades del desinterès i la deixadesa política del nostres governs en l'àmbit de la cooperació al desenvolupament i la solidaritat. Les persones i entitats que avui ens heu volgut acompanyar sou una mostra que la societat sempre va un pas endavant de la classe política. **El Premi Solidaritat és ben vostre.**

Des de el Secretariat de la Coordinadora volem agrair, també, la tasca de totes les persones que formen o han format part de l'equip tècnic, el Secretariat i les diferents comissions de treball de la Coordinadora. I de manera sentida, agraiem la feina i la implicació de totes aquelles persones que, tot i no ser aquí avui, han aportat el seu gra de sorra: Benigno Mancebo, Josep Manel Delàs i tants altres.

És la primera vegada que es dóna aquest premi a una entitat de les comarques gironines, tot i que el teixit associatiu de la nostra demarcació és molt ric, divers i té una llarga tradició en l'àmbit solidari. La mitjana d'entitats i de participació a les nostres comarques dobla la de la resta de Catalunya. Això ha permès que un important nombre de cooperants hagin desplegat la seva solidaritat arreu. I aquesta implicació de la societat gironina també queda palesa, en el fet que el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament, per exemple, nasqués d'una iniciativa de diversos ajuntaments i entitats de les nostres comarques.

Però malgrat l'empremta gironina en la cooperació catalana, cal denunciar que mai no hem estat un territori tingut en compte en els pressupostos de la Generalitat, com ho demostra el 0% destinat per l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament a les ONG d'aquesta demarcació, en l'últim any. Per sort, la grandesa de les petites ONG no es pot mesurar en euros sinó en el seu ferm compromís en la lluita per una societat on tothom hi ha de tenir cabuda, amb els mateixos drets, els mateixos deures i les mateixes oportunitats.

Podríem dir que la Coordinadora és filla de la revolució sandinista a Nicaragua. Aquell triomf popular va generar una empatia i una efervescència en la societat civil catalana, que va quallar en nombrosos agermanaments amb poblacions niques, com el d'Arbúcies i Palacagüina, Bluefields i Girona, Llagostera i Sant Nicolàs de Oriente, i molts altres. L'any 1994, quan es posa en marxa la Coordinadora, els comitès d'agermanament de les comarques gironines es van reunir a Torroella de Montgrí, per treballar de manera coordinada. D'això, com he dit, ja en fa 20 anys. Aquestes ganes de coordinar, de sumar, són part de la nostra identitat. La Coordinadora ha esmerçat molts esforços en promoure l'intercanvi als Consells de Cooperació municipals, en pro d'una cooperació transformadora i de qualitat.

Durant tot aquest temps, la Coordinadora ha comptat amb representació

d'una quarantena de poblacions del nostre àmbit territorial, incloent-hi l'Alt Maresme. Hem estat punt de trobada i punt de sortida de campanyes com la del 0,7%; la de la reivindicació persistent dels Drets Humans; la de la lluita per l'abolició del deute extern; la de donar suport a la iniciativa que reclama Justícia Universal per a Quim Vallmajó i per a l'Àfrica dels Grans LLacs; la de promoció de l'Objecció Fiscal com a manera de no destinar ni un euro, **ni un**, al negoci de la guerra; la campanya de l'anada i tornada de l'Agenda Llatinoamericana; la campanya per la desmilitarització del Castell de Sant Ferran de Figueres per convertir-lo en un Castell per la Pau; la campanya del Dia Escolar de la Noviolència i la Pau que cada any arriba uns 3.000 alumnes gironins; la de la reivindicació, per justícia, del Dret a Vot per als nostres veïns i veïnes d'origen estranger; la participació en Xarxes com la dels Drets Socials de Girona o el suport i la promoció als projectes de codesenvolupament com una eina indispensable per a la cohesió social.

Això és tan sols una petita mostra del que mouen la vuitantena d'entitats presents a la Coordinadora. Són entitats que massa sovint passen desapercebudes pel senzill fet d'estar a la "perifèria" catalana. Però estan forjades per un voluntariat anònim i valent, per un teixit molt dispers en la nostra geografia però ben arrelat als seus municipis. Un teixit molt unit per la lluita contra un sistema econòmic pocavergonya que genera les desigualtats més inacceptables. Un teixit motor de la solidaritat d'aquest país, que cerca alternatives per transformar aquest món en un espai més just i habitable. Avui toca posar l'èmfasi en tot el teixit solidari català, per la seva tasca de gran vàlua i transcendència, molt apreciada per la ciutadania tot i ser menystinguda, de manera preocupant, per bona part de la classe política. No cal ni dir que avui, més que mai, no n'hi ha prou amb el 0,7%. A les comarques gironines s'han donat experiències històriques com la d'Arbúcies que havia arribat a destinar el 2% dels pressupostos a solidaritat i cooperació. En política, la voluntat i la prioritització és fonamental. I cooperar solidàriament és un deure moral, polític i de país, del Nord cap al Sud. La solidaritat no és caritat perquè busca transformar

consciències, no tranquil·litzar-les.

Moltes gràcies per aquest guardó. Ens dona coratge i empenta per seguir posant l'accent en les persones. Ens anima a seguir reivindicant que tenir un sostre és un dret no un privilegi, a denunciar que, com a ciutadania, no podem permetre que 650 nens i nenes catalanes estiguin malnodrits, a no tolerar caceres de vides humanes ni a Ceuta ni a La Jonquera, a reivindicar la universalitat de la targeta sanitària. A reivindicar, també, el Dret a Decidir, com a Poble, que volem ser un país on l'única Constitució vàlida sigui la Declaració Universal dels Drets Humans.

Però per això necessitem polítics valents, que es creguin el que ja fa temps que la societat civil es creu. I en aquesta construcció d'un país més just, els tendrem la mà. Diu un proverbi africà que «molta gent petita, en llocs petits, fent petites coses, poden canviar el món.» I això és el que continuarem fent com a Coordinadora d'ONG Solidàries: **«Drets Humans, tots, per a tothom i a tot arreu».**